

den i mange Henseender saa mærkelige Tale, hvormed Forsvarsministeren — ja, undskyld, jeg dør brugte det traditionelle Udtryk —, hvormed den højtærede Minister forelagde disse Forslag. Dette Foredrag vrimgede jo af Unøjagtigheder og Urigtigheder. Dets Hovedpunkt var, at Danmark er i militær Henseende det mest afmægtige Land i Europa. Det magter intet at udrette overfor nogen som helst Hær eller overfor noget Lands Flaade i Retning af at stille et effektivt Forsvar paa Benene. Dette er en overordentlig uklog Overdrivelse fra den højtærede Forsvarsministers Side, overordentlig uklog. Der findes jo ikke ved Østersøen noget Land, der har en Flaade, overfor hvilken den danske Flaade i Øjeblikket vilde være i en haabløs Situation, hvis den skulde tage en Kamp op med den, og det er dog det Sted, hvor Danmarks Opgaver historisk altid har ligget. Selv overfor større Flaader vil det ingenlunde være umuligt at tage en Kamp op i de danske Farvande. Naar man ved, hvor snævert afgrænset de Render er, i hvilke store Skibe kan bevæge sig i disse Farvande, vil enhver kunne forstaa, hvilke udmærkede naturlige Betingelser der netop dør er for at benytte et Vaaben som f. Eks. Undervandsbaadene til at gøre Opholdet her til en overordentlig vanskelig og betænkelig Sag for en fjendtlig Flaade.

Jeg skal dernæst gaa over til de Bemærkninger, der ledsager Forslaget til Lov om Afrustning. Der staar i disse, at „da Verdenskrigen udbrød i 1914, viste det sig, at Hærorrdningen af 1909 fuldstændig svigtede.“ Dette er efter min Opfattelse ganske urigtigt. Forsvarsordningen af 1909 løste under Verdenskrigen sin Opgave. Den bidrog efter min Mening ikke uvæsentlig til, at det lykkedes at holde Danmark udenfor Krigen, og bedre kan ingen dansk Forsvarsordning løse sin Opgave. Naar det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen sagde de mærkelige Ord, at jo mere vi udviklede vort Forsvar, jo farligere blev det, saa indeholder dette den mest knusende Forømmelsesdom over hele den Politik, der fra radikal Side med Socialdemokratiets Støtte blev ført under hele Krigen for at udvikle vort Forsvarsvæsen. Jeg taler ikke om Motiverne derfor, dem kan man jo tvistes om; men Kendsgerningen er, at vort Forsvarsvæsen udvikledes, det kan ikke benægtes.

Man siger endvidere i Bemærkningerne, at Flaaden „ikke var i Stand til at for-

hindre et Bombardement af København til Raadhuspladsen.“ Ja, det kommer dog noget an paa, hvorledes Flaaden vilde optræde i den givne Situation. Hvis man havde fyldt Køge Bugt med Miner, vilde det neppe have været noget behageligt Opholdssted for en fjendtlig Flaade, og der kan jo som Parallel henvises til Kampene ved Dardanellerne, hvor nogle faa tyske Undervandsbaade ved Hjælp af Torpedoer og Miner blot paa een Dag sænkede tre store Krigsskibe ved Miner og senere paa to Dage to store Krigsskibe ved Torpedoer. Og det er vel at mærke et Farvand, der sikkert har givet adskilligt større Bevægelsesfrihed for de store Skibe, end de danske Farvande vilde gøre, og som altsaa for saa vidt har stillet Forsvaret ugunstigere.

Og naar man citerer Udtalelserne af den kommanderende General, at fra Landsiden vilde Forsvaret kun kunne være af ganske kort Varighed, saa forekommer det mig, at det simpleste Krav til loyal Gengivelse af, hvad der er sagt ved den Lejlighed, maatte føre til, at man supplerede denne Udtalelse med, hvad General Gørtz senere har sagt i Forsvarskommissionen, nemlig at Fæstningens svage Tilstand for en stor Del beroede paa, at den radikale Regering havde modsat sig, at de nødvendige Armeringsarbejder blev udført, og han tilføjede udtrykkelig, at for hver Dag, der gik, vilde Fæstningens Modstandsevne vokse. Men herom findes intet i Bemærkningerne til det vigtigste Forslag, som den socialdemokratiske Regering har fremsat. Saa er der Bemærkningen om, at det direkte Forsvar af København er man gaaet fuldstændig bort fra. Det er jo Meningen, at dette Ord „direkte“ skal fortone sig saaledes, at det skal se ud, som om man har opgivet Tanken, og saa siges det, at Hovedvægten lægges paa Forsvaret af Jylland. Det er ikke rigtigt, Forsvarsordningen af 1922 lægger ikke Vægten paa noget enkelt Punkt; den har ladet Grupperingen af Styrkerne falde til Ro i det naturlige Leje, saaledes at hver enkelt Afdeling henter sit Mandskab fra den nærmest liggende Omegn; og derigennem kommer man ganske naturligt til, at i Øjeblikket ligger den største Del af Mandskabet i Jylland. Men det er ikke rigtigt derfor at sige, at Hovedvægten er lagt paa Forsvaret af Jylland. Derimod er det rigtigt, at Ordningen af 1909 lagde Hovedvægten paa Forsvaret af Sjælland, idet man byggede en Ordning, der skulde sikre, at man ved Krigens Udbrud havde tilstrækkelige Styrker paa Sjælland; og